

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp
Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điện Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số: 1054 20 tháng 9 năm 2015

Thơ ngỏ

Thực Chất

*Thực chất duyên lành không dấy động
Hương tâm thanh tịnh tự về không
Lòng tham giới hạn ngăn không tiến
Thức giác tự mình thức giải thông*

Vĩ Kiên

Mục Bé Tám từ 2/1/2006 đến 8/1/2006

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) Qui nguyên bằng cách nào?
- 2) Thực hành bằng cách nào?
- 3) Vui say đời đạo là sao?
- 4) Quán thông bằng cách nào?
- 5) Tiến hóa bằng cách nào?
- 6) Đường nào đường ngắn?
- 7) Duyên Trời Phật là duyên gì?

<p>1) Hỏi: Qui nguyên bằng cách nào?[San Diego (USA), 02-01-2006 13:52]</p> <p><i>Đáp: Thưa qui nguyên bằng tự thực hành.</i></p> <p>Kệ: Thành tâm tu luyện tự đạt thành Vía hồn là một chằng cạnh tranh Qui nguyên đồng nhứt tự thặng hoa Thức giác chính mình trí tâm hòa</p>	<p>2) Hỏi: Thực hành bằng cách nào? [San Diego (USA), 03-01-2006 13:59]</p> <p><i>Đáp: Thưa thực hành bằng cách vui.</i></p> <p>Kệ: Thành tâm thực hiện pháp công phu Giải tỏa phiền ưu tự giải mù Trăm đường qui một chung hành tiến Học hỏi vô cùng tự giác thêm</p>
<p>3) Hỏi: Vui say đòi đạo là sao? [San Diego (USA), 04-01-2006 14:04]</p> <p><i>Đáp: Thưa vui say đòi đạo thực hiện triết lý.</i></p> <p>Kệ: Phân minh đòi đạo lúc ra vào Bình tâm thanh tịnh từ thấp cao Nguyên nhân thành đạt chung hành tiến Giải tỏa phiền ưu tự giải phiền</p>	<p>4) Hỏi: Quán thông bằng cách nào? [San Diego (USA), 05-01-2006 03:18]</p> <p><i>Đáp: Thưa quán thông bằng trực giác.</i></p> <p>Kệ: Trực giác khai triển phân minh Thực hành thấu hiểu các ngành Chứng minh đòi đạo xây dựng tiến Lụy phiền biến mất không còn nữa</p>
<p>5) Hỏi: Tiến hóa bằng cách nào? [San Diego (USA), 06-01-2006 23:07]</p> <p><i>Đáp: Thưa tiến hóa bằng phần hồn.</i></p> <p>Kệ: Thực hành chánh pháp qui chơn hồn Thức giác bình tâm giải ác ôn Qui y Phật Pháp sẽ sanh tồn Tình người sống động trong thức giác</p>	<p>6) Hỏi: Đường nào đường ngắn? [San Diego (USA), 07-01-2006 23:16]</p> <p><i>Đáp: Thưa đường đi tắt là đường ngắn.</i></p> <p>Kệ: Đường tắt tự tiến tới gần Đòi đạo hành trình tự xét phân Học hỏi không ngừng thặng tiến dễ Bình tâm thanh tịnh tự về quê</p>
<p>7) Hỏi: Duyên Trời Phật là duyên gì? [San Diego (USA), 08-01-2006 02:11]</p> <p><i>Đáp: Thưa duyên Trời Phật là duyên tu.</i></p> <p>Kệ: Thực hành sáng suốt tự nhớ Trời Minh tâm kiến tánh tự thực hành Cần tu cần tiến tự đạt thanh Khai trí minh tâm tự tiến tâm</p>	

CÙNG ĐỌC THƠ ĐỨC THẦY

ÁNH SÁNG

Ta là ánh sáng tại trần
Không lo tu luyện chuyên cần khai tâm
Tự mình tạo thế tự làm
Giữ phần mê chấp lại tầm đấu tranh
Tự mình từ bỏ ý thanh
Tranh nhau động loạn sử sanh đủ điều
Mắt làm tai động lưỡi yêu
Xét ra mới thấy lý siêu hơn người
Miệng thời uớt nở nụ cười
Chê khen ngoại cảnh người người loạn tâm
Chẳng còn ý thức nguyên âm
Trời ban ánh sáng diệu thâm định hồn
Vô sanh vô diệt sanh tồn
Nhu lai bản chất qui hồn hóa sanh
Tự tan tan tự thực hành
Đó đây là một cơ tranh của Trời
Giải mê phá chấp hợp thời
Sanh tồn bất diệt mở lời nhủ khuyên
Nguyên căn sống động giác huyền
Nhu lai thực chất sống yên đời đời
Trí tâm học hỏi nơi nơi
Mô ni ngọc quý thành thời dung hòa
Ta là ánh sáng phân qua
Giải thông đời đạo chan hòa tình thương

Kính bái
Lương Sĩ Hằng

TRÍCH BẢNG ĐỨC THẦY THUYẾT GIẢNG

CHÂN KINH 51

Thanh truyền giảng giải đường minh chánh
Pháp giới công minh tự thực hành
Tiến triển không ngừng trong sáng suốt
Dở hay cũng vậy phải phân hành

“Thanh truyền giảng giải đường minh chánh”:

Thanh truyền là lời nói hội tụ trên trung tim bộ đầu, thành âm thanh truyền cảm giảng giải đường minh chánh, con đường chúng ta phải đi.

“Pháp giới công minh tự thực hành”:

Luồng điện xuất phát đi lên lúc nào cũng công minh sáng suốt, do mình thực hành đi tới.

“Tiến triển không ngừng trong sáng suốt”:

Lúc đó là chỉ có thanh tịnh và tiến triển không ngừng trong sáng suốt.

“Dở hay cũng vậy phải phân hành”:

Từ thanh tới trước cũng phải phân hành, trong trật tự của thanh, trật tự của trước đều có. Chúng ta tu rất ráo hướng thượng trung tìm bộ đầu, khai sáng phát triển hào quang xuất phát, đó là nằm trong trật tự của càn khôn vũ trụ. Giữ lấy sự thanh tịnh đó tiến hóa, giữ lấy sự thanh tịnh đó hóa giải tất cả những sự trần trước, mà chúng ta có thể tiếp xúc được.

Cho nên người tu phát sáng khối óc, làm được nhiều việc, có thể giúp đỡ luồng điển thanh nhẹ của cả thế giới đồng nhứt để dẫn tiến tâm linh. Cho nên hướng về trung tâm sinh lực là chúng ta làm được nhiều việc lắm, mới thấy con người là hữu dụng. Ốc con người là quan trọng, trí con người cũng quan trọng, ý con người cũng tốt đẹp, chỉ có đi lên và giải tỏa. Thì chúng ta hướng về đầu, giải nghiệp lực nơi đó và giúp cho cộng đồng Nhơn loại được tiến hóa nhanh, được tự do tốt đẹp hơn.

Người tu vốn vẹn chỉ có phần hồn, nếu mà chúng ta phủ nhận phần hồn thì tu làm gì? Tại sao chúng ta có trí thông minh để suy xét hơn con thú, mà không vun bồi điều đó là không rõ phần hồn. Vun bồi sự sáng suốt mới thấy được phần hồn đang bị đọa lạc trong Tiểu Thiên Địa thể xác này, rồi mê lầm tưởng là vĩnh cửu. Cho nên định luật đã bày rõ cho chúng ta thấy, sanh, lão, bệnh, tử – sanh, trụ, hoại, diệt rõ ràng. Không có người nào trường tồn tại mặt đất hết, ôm xác phàm một thời gian giới hạn, trong một trăm năm là nhiều lắm rồi cũng phải ra đi. Không cách nào duy trì, tới một trăm tuổi, hay chín chục tuổi đều có kinh nghiệm tốt, thấy nhiều việc muốn ở lại để cống hiến cho quần sanh. Nhưng mà luật là luật, phải ra đi để tiến hóa, cho phần hồn đi lên càng tốt càng thanh nhẹ, mới có duyên lành hội tụ với thanh quang của Thượng Đế mà hành sự.

Cho nên Thượng Đế không có ngu dại. Đấng Tạo Hóa đã tạo chúng ta không có ngu dại. Chỉ có lời không lỗ. Đưa chúng ta xuống đây dẫn thân học hỏi rồi trở về đóng góp với sự dững mãi, tức là ánh sáng vô cùng chiếu độ quần sanh. Ba cõi rõ ràng, cõi Thiên chúng ta cũng biết được, cõi Địa cũng biết được, mà cõi làm Người chúng ta cũng biết được.

Cho nên người có đạo đức, có hồn thiêng tâm đạo. Chúng ta càng tu càng hiểu được nguyên lý của Trời Đất, có Thượng, Trung, Hạ rõ ràng. Xác chúng ta có Thượng, Trung, Hạ: Thượng là khối óc, Trung là con tim, Hạ là sanh lý dục tướng. Mà chúng ta thấu hiểu được, thấu triệt được, quán thông được, thì giải tỏa được. Mỗi tầng lớp đều có trật tự của nó, trước có trật tự của trước, thanh có trật tự của thanh. Cứ vậy mà tiến hóa thì mới hội tụ được tâm linh, dững mãi thặng hoa tu học, không có trì trệ nữa.

Người tu mà bày sợ điều này, sợ điều kia, sợ điều nọ, không có dững mãi khai thác lấy chính mình. Thì tự ái vun bồi sẽ che lấp tâm trí của chúng ta, làm sao chúng ta tiến được! Nói tu để mở thức hòa đồng, mà càng tu càng eo hẹp, càng chấp mê, càng lập phe đảng, thậm chí đi tu trong tu viện cũng lập phe đảng. Đó là đồ ngu chớ không phải người giỏi! Phải hiểu thức hòa đồng của Trời Đất đã có, và chúng ta theo thức hòa đồng của Trời Đất để tiến. Tại sao chúng ta nuôi dưỡng cái tâm eo hẹp, trí không mở, tâm không khai, để làm gì? Tu để làm gì? Tự tử chết cho rồi! Vô ích, đi con đường tự phá hoại lấy chính mình – không nên!

Cho nên loài người luôn luôn khuyên loài người phải nhịn nhục, phải biết thương người, phải có đạo đức. Phải có tình thương và đạo đức thì mới hóa giải được những tâm linh ngõ nghịch và ô trước. Không có đương tu nửa chừng rồi đâm đầu hướng trước, lập thế lập ngôi là ngu hại lấy chính mình đâu có tiến được! Phải thực hành trong trực giác khai mở, tạo hạnh đức cho chính mình, hoa nghìn năm không héo dặng Phật mới là xứng đáng là một Phật Tử tại thế gian. Nếu không có hạnh đức không có thể xưng là một Phật Tử, phải nhịn nhục, phải hành thiện, chớ không giam hãm một nơi, giam hãm một nơi không được.

Chúng ta có khối óc là vô cùng, phải phát triển khối óc của chính mình. Muốn phát triển khối óc phải làm sao? Phải nhịn nhục tối đa, nhịn là phải nhục. Cha mẹ nhịn nhục rõ ràng không? Sinh con ra, lo cho con rồi những sự ngộ nghịch của con, cha mẹ cũng chỉ biết cười mà vượt qua những khổ cảnh ở trần gian. Tình mẹ rất cao quý, không khác gì một mặt biển tốt đẹp, phục vụ và lo lắng cho đứa con thanh sạch tốt đẹp. Tình cha lại vô cùng, không có nguyên khí của Trời Đất làm sao sanh trưởng ra con người, chúng ta phải biết cha là trên hết. Tình ba của nhơn loại có thể hòa hợp với tình ba của vũ trụ, gốc gác từ ở trên đó xuống. Chúng ta thành hình nhờ cha, nhưng mà tâm thức của mọi người không có thể vắng cha được. Tình thương và đạo đức do cha. Cho nên cha mẹ là quan trọng, người tu phải có trọn hiếu. Muốn trọn hiếu thì phải thế nào? Phải tu, phải hiếu mình, phải khai sáng lấy mình mới kêu bằng trọn hiếu.

Cha mẹ không muốn mình ngu dốt, cha mẹ không muốn mình bệnh hoạn, cha mẹ không muốn mình hoạn nạn, thì mình phải tu sửa sáng suốt, đề dâng hiến lòng thành quý yêu cha mẹ, Trời Phật và nhơn loại mới tiến về chánh giác. Người tu Vô Vi thực hành đúng đắn, tha thiết muốn người kế tiếp thực hành. Lấy nguyên khí của Trời Đất làm cho mình khỏe mạnh, khai tâm mở trí, dũng mãnh tu hành không sợ ma quỷ nữa. Vì chúng ta đã vượt khỏi sức hút của hồng trần, không có quý lỗi ma kéo nữa, thực thi chánh giác tận độ quần sanh. Người tu Vô Vi tất cả cái gì cũng không màng, không thiết, tức là trong không, tiến về trong không mà có.

Cho nên người nào dốc lòng tu thì mọi việc sẽ tốt, sẽ êm đẹp và an bài tốt đẹp. Nếu mà ngộ nghịch độc tài, ích kỷ, chia phe lập đảng, là bị đọa chớ không có tiền được, bảo đảm với các bạn như vậy! Trời Phật không muốn người ghét người, Trời Phật muốn người thương người, và xây dựng cho người tiến. Chớ Trời Phật không có dựa phe này, phá phe kia, không có vụ đó!

Thực tâm hành triển thì chỉ hội tụ trong sự sáng suốt vinh quang, chớ không có trì trệ nữa. Dốc lòng tu phải hướng tâm như vậy. Mà hướng tâm về đường dục thì càng khổ thêm, tự phá hoại tâm thân, phá hoại thể xác của chúng ta, làm sao chúng ta có cơ hội tiến hóa được? Hướng hạ là phá hoại, mà hướng thượng là hội tụ tốt đẹp vinh quang ở tương lai, đường lối xây dựng rõ ràng trong nội thức của mọi người. Huyền bí trong nội thức của mọi người phải phát triển đi lên, kêu bằng Khoa Học Huyền Bí. Khoa Học là chúng ta sống ở đời kích động và phản động, chê khen đủ thứ, nhưng mà chúng ta phá vỡ được cái vách tường tự ái, là chúng ta tiến thẳng về chỗ thanh nhẹ tức là Khoa Học Huyền Bí, ở chỗ đó tiến tới càng ngày càng tiến tới.

Nguyên khí của Trời Đất đã rửa sạch tâm thức của chúng ta, chúng ta chỉ hòa ái tương thân mà tiến hóa, không nên trì trệ nữa. Biết cõi thế gian là cõi tạm, hành để giải nghiệp, hành để tiến hóa, hành để đạt tới mục đích cuối cùng hòa hợp với ánh sáng diệu thanh của Trời Đất, của Chư Phật mà tiến hóa. Cảnh vui vô cùng, đẹp vô cùng, cõi mở vô cùng! Chỉ ta dứt bỏ trần tâm thì có cơ hội đạt tới đó.

Đêm đêm cứ hành thiền như vậy tánh tình phải thay đổi. Nếu mà đêm đêm hành thiền mà tánh tình không thay đổi, ngoan cố sẽ bị loại bỏ, chắc chắn như vậy! Cuộc đời nó không phát triển nữa, tới đó thôi hết rồi, ông Trời cũng phải bó tay, Tiên Phật cũng phải bó tay, không cứu giúp được những loại người đó.